

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Punerea Sub Sechestru a Bunurilor Pe Durata Unei Anchete În Țările UE](#) > Finland

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

În Finlanda creditorii sau alți reclamânți în procedurile civile sau cele comerciale pot obține în favoarea lor măsuri asigurătorii. Scopul măsurilor asigurătorii este de a asigura că orice hotărâre pronunțată mai târziu pe fondul cauzei poate fi executată. Dispozițiile privind impunerea de măsuri asigurătorii sunt prevăzute în capitolul 7 din Codul de procedură juridică (*oikeudenkäymiskaari*) și dispozițiile privind executarea hotărârilor în capitolul 8 din Codul privind executarea (*ulosottokaari*). Există trei tipuri de măsuri asigurătorii de acest fel:

- confiscarea pentru a asigura o creanță datorată;
- confiscarea pentru a asigura un drept de proprietate sau un alt așa-numit drept anterior și
- alte măsuri asigurătorii (măsuri asigurătorii generale).

Aceste măsuri asigurătorii, care sunt disponibile în materie civilă de orice tip, sunt descrise în cele ce urmează. Există, de asemenea, măsuri asigurătorii care sunt disponibile în anumite tipuri de litigii în temeiul legislației speciale. Exemplele includ măsuri asigurătorii pentru a asigura probele în materie civilă privind drepturile industriale și drepturile de autor. În materie penală se poate aplica Legea privind măsurile coercitive (*pakkokeinolaki*), măsurile coercitive prevăzute în lege includ confiscarea, restricții privind înstrăinarea și sechestrul.

Există o distincție între măsurile asigurătorii și executarea preliminară (intermediară) a hotărârilor în materie civilă. Aceasta din urmă face referire la executarea unei hotărâri înainte ca aceasta să devină finală și să nu mai poată fi contestată. O hotărâre în materie civilă care nu este încă finală este în general direct executabilă prin lege, dar executarea nu poate fi realizată, de obicei, pe deplin. De exemplu, în temeiul unei hotărâri preliminare pronunțate de o instanță de prim grad de jurisdicție privind creanțele datorate, proprietatea debitorului poate fi confiscată dacă debitorul nu reușește să constituie o garanție privind datoria. Pe de altă parte, proprietatea confiscată poate fi eliminată și câștigurile achitate creditorului doar dacă creditorul constituie o garanție pentru aceasta. În opoziție, hotărârile pronunțate în lipsă pot fi executate imediat pe deplin.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Deciziile de impunere a măsurilor asigurătorii susmenționate sunt pronunțate de instanțele generale, instanțele districtuale (*käräjäoikeus*) acționând ca instanțe de prim grad de jurisdicție. Măsurile asigurătorii impuse de instanță sunt executate de executorii judecătorești. Cererile pentru aplicarea măsurilor asigurătorii sunt depuse la instanța unde acțiunile în justiție pe fondul cauzei sunt pendinte. Dacă acțiunile nu au fost inițiate încă, o cerere de aplicare a măsurilor asigurătorii trebuie depusă la instanța districtuală unde ar trebui introdusă, de asemenea, acțiunea pe fondul cauzei.

Instanța nu poate aproba în cele din urmă o cerere de măsuri asigurătorii fără a da pârâtului oportunitatea de a fi audiat. Instanța poate, cu toate acestea, să se pronunțe în favoarea cererii unui solicitant pentru măsuri asigurătorii intermediare fără a audia cealaltă parte dacă scopul măsurii asigurătorii ar putea fi în mod contrar anulat. În practică, măsurile asigurătorii pot fi obținute foarte rapid. Deciziile intermediare sunt valabile până la pronunțarea unei decizii contrare.

Dacă un solicitant are deja motive de executare, dar acțiunile de executare nu pot fi inițiate imediat, un executor judecătoresc poate, în anumite condiții, să aprobe direct măsuri asigurătorii temporare. În cele ce urmează vor fi prezentate numai măsurile asigurătorii hotărâte de instanță.

2.2 Principalele condiții

Cerințele pentru impunerea unei confiscări pentru a asigura o creanță datorată sau un drept anterior sunt următoarele:

- solicitantul trebuie să prezinte suficient de evident că are o creanță datorată confiscabilă de la pârât sau un drept anterior la o proprietate dată; și
- trebuie să existe un pericol că pârâtul va acționa într-un mod care poate periclita creanța datorată solicitantului sau dreptul solicitantului.

În mod corespunzător, alte măsuri asigurătorii necesită probe *prima facie* cu privire la un alt drept sau un pericol că pârâtul poate încălca acel drept.

Înainte de executarea măsurilor asigurătorii, solicitantul trebuie să constituie o garanție cu executorul judecătoresc.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Proprietăți de orice fel pot face obiectul măsurilor asigurătorii. Dacă scopul confiscării este asigurarea unei creanțe datorate, instanța decide confiscarea bunurilor mobile și imobile care aparțin pârâtului la valoarea creanței datorate solicitantului. Executorul judecătoresc decide care sunt proprietățile pârâtului care urmează să fie confiscate. Dacă scopul confiscării este asigurarea unui drept anterior, instanța decide care este proprietatea specifică care face obiectul dreptului de a fi confiscată și executorul judecătoresc execută ordinul cu privire la acea proprietate.

Prin alte măsuri asigurătorii, instanța poate

- interzice pârâtului, sub amenințarea unei amenzi, să acționeze în vreun fel sau să se angajeze în ceva;
- impune pârâtului, sub amenințarea unei amenzi, să facă un anumit lucru;
- autoriza solicitantul să facă un anumit lucru sau să ceară altcuiva să facă lucrul respectiv pentru el;
- impune intrarea proprietății pârâtului în posesia sau custodia unui împuternicit; sau
- impune alte măsuri asigurătorii necesare pentru a asigura drepturile solicitantului.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Atunci când se pune în aplicare un ordin de confiscare a unei proprietăți, debitorul își pierde controlul asupra proprietății. Gestionarea unei proprietăți care face obiectul unui ordin de confiscare reprezintă o infracțiune. În cazul în care fondurile din contul bancar al unui debitor au făcut obiectul unui ordin de sechestr, banca nu poate elibera fondurile nimănui altcuiva în afara executorului judecătoresc. Cu toate acestea, un ordin de sechestr nu permite persoanei care a solicitat ordinul niciun drept preferențial asupra fondurilor sechestrate în relație cu alți creditori ai debitorului.

Efectele celorlalte măsuri asigurătorii depind de natura măsurilor.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

În termen de o lună de la pronunțarea deciziei de impunere a măsurilor asigurătorii, solicitantul trebuie să introducă o acțiune pe fondul cauzei în fața unei instanțe sau a unei instituții sau o altă procedură care poate

avea ca urmare o decizie de executare, precum arbitrajul. Dacă acesta nu reușește să facă acest lucru, măsurile asigurătorii vor fi retrase. Măsurile asigurătorii pot fi retrase, de asemenea, dacă pentru orice motiv temeiurile pe baza cărora au fost impuse nu mai există. Atunci când instanța pronunță o hotărâre pe fondul cauzei, trebuie să emită în același timp un ordin privind măsurile asigurătorii.

Răspunderea pentru costurile suportate ca urmare a măsurilor asigurătorii îi aparține în principal solicitantului. Dacă măsurile asigurătorii se dovedesc a fi nefondate, solicitantul este responsabil pentru daunele aduse pârâtului ca urmare a măsurilor, indiferent dacă aceasta este o consecință a neglijenței sale. Pentru a acoperi acea eventualitate solicitantul trebuie să constituie o garanție înainte de executarea măsurilor asigurătorii. Pe de altă parte, pârâtul poate împiedica în general executarea măsurilor asigurătorii prin constituirea unei garanții.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva deciziilor instanțelor de impunere a măsurilor asigurătorii se poate introduce o cale de atac la o instanță superioară, și anume la o Curte de apel (*hovioikeus*) sau la Curtea Supremă (*korkein oikeus*). Introducerea unei căi de atac nu împiedică executarea ordinului, cu excepția cazului în care instanța apelată suspendă acea hotărâre. Cu toate acestea, nu există nicio posibilitate de cale de atac împotriva unei decizii privind măsurile asigurătorii intermediare.

Căile de atac împotriva măsurilor sau deciziilor luate de un executor judecătoresc cu privire la executarea măsurilor asigurătorii sunt soluționate de instanțele districtuale. Dreptul de a introduce a cale de atac se aplică, de asemenea, părților terțe care consideră că proprietatea le-a fost confiscată ca urmare a creanței debitorului.

Ultima actualizare: 15/02/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.